

MINDEORD

Aage Jørgensen, 5. juni 1938 – 25. marts 2023

Min kollega og gode ven, litteraturhistorikeren og bibliografen Aage Jørgensen, døde uventet lørdag den 25. marts 2023. Skønt man kunne regne ud, at han var oppe i årene, kom det som et chok for de fleste, for han var aktiv og produktiv til det allersidste. Og ikke mindst uhyre hjælpsom og generøs med sin omfattende literære viden og anvendelsen af sit falkeblik, der på miles afstand kunne spore trykfejl og uklarheder hos mere hastigt skrivende

kolleger, der bad ham om hjælp til gennemlæsning og korrektur af skriftlige udkast. Aage var ven af *Nordica* og bidrog med talrige artikler. Det hele skulle med, hvad der førte til mange, mange noter, også så usædvanlige steder som i anmeldelser, som han i øvrigt havde for vane også at skrive uopfordret, når han havde læst en ny bog inden for vort fælles fag. Men, som hans børn så rammende har formuleret det: Han har nu skrevet sin sidste note – og sat sit sidste punktum.

Aage og jeg lærte hinanden at kende ved forskellige litteraturvidenskabelige seminarer og kongresser fra 1988 og frem, først i Göteborg, siden bl.a. i Wien, men blev nærmere venner inden for de sidste 20 år. Jeg inviterede ham derfor til min afskedsforelæsning ved SDU i 2014 og understregede, at han jo ikke skulle gøre sig unødigt ulejlighed, hvis han sad hjemme i Mårslet og ikke havde ærinde i Odense. Det havde han så nu, erklærede han på det bestemteste. Siden så han ind, hver gang han havde noget at gøre i nærheden, og vi tilbragte mange gode frokoster sammen, med faglig og venskabelig snak, når han bl.a. på baggrund af sine H.C. Andersen-interesser indfandt sig i staden. Jeg satte umådelig pris på hans redbonne venlighed, kolossale, omfattende viden og neddæmpede lune.

Også folk, der måske har stået ham mere fjernt, kan glæde sig over disse egenskaber. Han efterlader sig hyldemeter om især idolerne Andersen og, inden for de senere år, ikke mindst Johannes V. Jensen. Men han kunne også pludselig skrive om mere glemte poeter som lyrikeren Per Lange (1901-91). – Vi bringer i dette nummer af *Nordica* Aages vistnok sidste artikel om den datidige reception af den nu måske mindre kendte forfatter, hvis udmærkede essayistik han derefter ville have påbegyndt en udgivelse af hos Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, hvor han var et værdsat medlem fra 2005.

Aage Jørgensen blev født i 1938 som søn af en husmand i Ler vad ved Føvling i Sønderjylland som den ældste i en stor børneflokk. Den sønderjyske baggrund medførte måske hans interesse og vedvarende forbindelse til Flensborg Avis, hvor han skrev indtil sin død. Under alle omstændigheder kom den begavede

dreng på Ribe Katedralskole, hvorfra han blev student i 1957, og studierne videreførtes ved Aarhus Universitet indtil 1966, hvor han blev cand.art. i dansk og sammenlignende litteratur. Herefter fulgte en årrække som stipendiat mv. ved samme universitet, men Aages indædte og saglige bibliografiske indsats stod måske ikke så godt til universitets-marxismens omfattende syner efter 1968, så fra 1975 og indtil 2002 blev han gymnasielærer ved Langkær Gymnasium i Aarhus. Det lykkedes ham ved sin store flid og sin energiske målrettedhed således at gøre fyldest i to gerninger på én gang: både i gymnasielærerens og i den frie forskers job. Det sidste resulterede i 1.350 numre i hans egen bibliografi – og omvendt satte stor pris på ham og hans indsats. Dette gjaldt ikke blot enkeltpersoner, der som undertegnede kunne læne sig op ad hans uhyre hjælpsomhed og varme væsen, men viste sig også ved, at han modtog Forfatterforeningens H.C. Andersen-legat i 1999 og H.C. Andersen-prisen i 2008. I de sidste 25 år arbejdede han bl.a. sammen med kollegaen Per Dahl om Johannes V. Jensen, begyndende med den store udgave af *Samlede Digte 1-2* (2006) og fortsat indtil det sidste, bl.a. omkring digtermuseet i Farsø.

Et imponerende og vedholdende arbejdsliv var pludselig og overraskende forbi den 25. marts 2023. Jeg havde en længere telefonsamtale med ham et par dage før hans korte afsluttende hospitalsindlæggelse. Han var helt sig selv og kom med gode råd til både mig og til *Nordica*. En kommende undersøgelse på hospitalet i Aarhus nævnede han blot i forbifarten. Chokket over, at han åbenbart var mere syg, end han vidste, mildnes af viden om, at den efterladte familie var samlet de sidste dage på hospitalet, og deres forsikring om, at de nok gennem hele livet havde delt ham med de store litterære skikkelser, men at han også altid var far, morfar, farfar og endda det sidste år, oldefar på sin egen lune, usentimentale og kærlige måde.

Lise Præstgaard Andersen